

„Oh, nikari, nikoli več ne bom nič vzela!“ zaječi Mirko v smrtnem strahu. Sedaj pomiga mojster pomočnikoma, ki brž nato jenjata s svojo kruto šalo. Mirko je sedaj slišal lep nauk, potem so ga pa izpustili — seveda brez žemelj. Ali se je Mirko tiho splazil v sobo in zlezal na svojo posteljo! Gospodinja in drugi na stanovanju niso nič vedeli, po kakšnih potih je Mirko hodil, in v kakšni zadregi je bil. A on je vedel in bo vedel, dokler bo živ. Pa zvedeli so tudi drugi. Najpoprej Barba. Hudo ji je bilo, ne toliko za žemlje, saj ni manjkalo nobene, ampak da bi bil Mirko tako nehvaležen in tatinski, to jo je bolelo. „Oh, da je tak ta Mirko!“ ni ji šlo v glavo. „Pa saj se mora poboljšati, o mora se, jaz sem ga imela tako rada, saj ne bo več kradel.“

O, Barba, le brez skrbi! Mirko se bo poboljšal, bo se! Če bi ti vedela, kako ga je sram in kako se kesa! Sam ne vé, kaj boš ti rekla, ko ga prvič ugledaš. Kradel ne bo več, nehvaležen ne bo več. Preveč si je vtisnil v spomin plamen pekove peči, ki ga je tako živo spomnil ognja v peklju, kjer goré tatje in nehvaležneži. Mirko je popolnoma poboljšan in spreobrnjen; le odpusti mu Barba, pa raje drugim povej, naj se varujejo slabih potov, Mirku tega ni treba več praviti, on že vé, kaj se to pravi. Njegova sodba je sedaj taka: dobre so novopečene žemlje, a pošteno morajo biti zaslužene, drugače ne teknejo.

Iz temne zgodovine čebelnega življenja.

(Piše Fr. Pengov.)

IV. Roparski vitez.

Nekega poldne se je vračala Betonika, jedna najmarljivejših čebelnih družic, precej zdelana s paše proti domu. Na nožicah obložena z rumenim koškom je veselo frfotala preko zelenih lok in zatega žita valovitih poljan, mej katerim se je na gosto naseljena košatila in prevzetovala bohotna gospôda, v krasni poletni opravi, vsled katere jo tudi imenuje ljudstvo purpalo (škrlatica).

Pri tem je zadovoljno brenčala pesmico, podobno oni, ki jo peva veseli Dolenjec ob trgatvi. Tako je priveslala že do znane domače brežine in že so bežala na obeh straneh njenega pota znana drevesna debla. Kakor hitro je pusti za seboj, takoj ugleda prijazno strešico ljubega domka. Da se ji tem preje izpolni srčno hrepenenje, zato pospeši naša Betonika svoj krilati korak.

Nenadoma, v najreznejšem letu se ji zamota nekaj črez glavico in Betonika začuti, kako se ji trije krempljci na nožicah zapletajo v trdno, skoraj nevidno tkanino . . .

Čudo, da ni uboga čebelica pala v nezavest samega strahu! A brzo se je zavedela, dvignila oči in — zatrepetala po vsem životu. Na deblu mej trhlo

lubadjo sedi — o groza! — velik pisan pajek. Že stega svoje dolge noge in jo maha po pajčevini bliže in bliže proti svoji žrtvi. Pajek je imel osem nog, na glavi osem očij in vse so štrlele tako grozopolno in strašno v svet in tako krvoželjno se upirale na ubogo Betoniko.

Ta na svojo srečo ni izgubila zavednosti. V trenutku je izprevidela, da čim bolj se premetava in prizadeva raztrgati svoje vezi, tem trdneje se je oprijemljejo. Zato je pobesila lepo mirno svoja krila dajoč sama sebi pogum:

„Le mirno, le hladnokrvno . . .

In junaško pa trdno je pogledala v oči bližajočemu se sovražniku in zabučala, kolikor je mogla na ves glas: „Potepuh!“

A malo je ganil častni priimek tolstega pajka. Niti zmenil se ni zanj, le poželjivo z jezikom cmakajoč je opominjal čebelico:

„Nikari preveč ne vpij, moja si!“

„Oho, precj boš imel še opravila, predno bodem tvoja!“ odrezala se je čebelica ponosno in bila je odločena braniti se do zadnje kapljice krvi. Kolikor so ji dopuščale vezi, obračala se je k pajku tako, da bi ga mogla, brž ko bi se ji približal, z nožicami pritisniti k sebi in z želom prebosti. Z nabrušenim bodalcem je bliskala in sikala in grozno brenčala, da bi zavratnega morilca navdala z grozo in strahom.

„Ne kriči vendar, saj si moja!“ ponavljal je v jednomer pajek. Vendar pa ni imel dovolj poguma spoprijeti se z nasprotnico oboroženo od vrha do tal z zastrupljenim orožjem. Samo stiskal se je v gube, kakor kak star godrnjač za pečjo in jel od zadaj obhajati svojo žrtev. Dobro je vedel krvnik, da se bode čebelica vedno po njem obračala in da s tem sama sebe vedno bolj in bolj zaplete v mrežo.

Toda previdna Betonika ni imela slame v glavici. Bila je vsled dolgega leta že utrujena in le prejasno je izprevidela tu v pajčevini, da ji je s svojimi močmi varčevati za neizogibni boj, ki ima odločiti mej življenjem in smrtjo. Zato se ni niti ganila, marveč je visela v pajčevini kakor na škripcih. Pajek se je drsal krog nje v vedno ožjem in ožjem krogu, in čebelica je čutila, kako se trese lahka pajčevina pod njegovimi koraki.

Nenadoma se je vrgel kakor jastreb od zadaj na svojo žrtev, jo zagrabil z nogama in ji hotel zasaditi svoje tolovajske čeljusti v nežni vrat.

„Kviiiit!“ je zastokala čebelica. S poslednjo močjo je nategnila jedno nožico, ki je ostala še prosta, objela ž njo neprijatelja okrog pasu in ga pritisnila z močnim naporom. Preostro njeno bodalo se je zadrlo kakor blisk v mehko roparjevo truplo preje, nego ji je mogel zasaditi v grlo silno svoje zobovje. Prepozno se ji je izvil pajek iz smrtnega objetja. Obupno je skočil z vsemi osmimi nogami od pajčevine in v velikem loku pal doli v travo. Za njim pa se je vlekla nežna, bela nitka.

„Pa me le nimaš!“ zaukala je za njim vrla Betonika in škodeželjno gledala, kako njen sovražnik drgeta doli v travi s silnimi nogami in polagoma nižje in nižje zapada mej gosta stebila.

„Ali vendar nisi še zunaj!“ oglasi se v tem nekje od blizu zadirajoč glas. Čebelica je opazila, kako iz podolgovate špranje v deblu, na katero je

bila pajčevina pritrjena, pokukavata dve dolgi, črni tipalnici nasajeni na glavi z močnimi čeljustmi.

„Bil je to mojsterski ubod! Sprejmi moj poklon!“ nadaljeval je tujec, o katerem čbelica doslej ni vedela, ima li v njem pričakovati zaveznika ali novega sovraga. „Dobro si mu dala, mila čbelica, kar mu gre, temu mračnjaku mračnjaškemu in neolikancu prve vrste. Pa se mi priseli tu v so-seščino, mene niti ne pogleda, niti predstavi se mi ne in nategne tu svojo vražjo mrežo. Jaz pa naj tu v luknji celi dan sline požiram gledajoč, kako on odira komarje in mušice! Pri moji bradi, že zdavnaj bi se bil jaz sam raje preselil — toda vrtaj in dolbi si štiri dolge dni novo luknjo temu pri-tepencu na ljubo!“

Mej tem je izkobacal tujec ven iz razpoke. Bil je lep tesar (hrost) v bleščeči kovinski suknjici in vsa njegova vnanjost je razodevala veliko omiko in sijaj.

„Oj, pomôzi mi!“ ga zaprosi čbelica. Uvidela je, da se z lastno močjo ne reši te zadrge.

„O, prosim, z veseljem!“ je hitel vljudni kebrček.

„Le škoda, da se s tem pripravim ob tvojo pričujočnost...“

In hitel je k najbližjemu koncu pajčevine ter ga z jednim mahljajem presekal. Isto je storil z drugim, tretjim koncem, in že se je dvignila cela pajčevina s čbelico vred kakor razpočen zrakoplav počasi v loku proti naslednjemu deblu.

„Na svidenje!“ je klical tesarček. „Bilo mi je v veselje.“

Čbelica je začutila pod seboj trdno, hrapasto celino in bila je rešena. Močno se je vprla ob skorjo, trgala raz sebe slabejša vlakna, močnejša pa je razgrizla in že je veselo zabrenčala, slobodno se zopet dvigajoč v zraku. Ali previdno je mahala z ne še popolnoma urejenimi krilci in vsak čas se ji je zdelo, kakor da ji miglja pred očmi strašna, komaj vidna mreža.

Ob morju.

(Opis. — Spisal *Fr. L.*) = *Fr. Cankar*

Stro imenujejo „nesrečno“. In v resnici: — kadar se ozrete po teh pustih holmih, pokritih s kamenjem in zaraščenih z nizkim, zaprašnim in od solnca ožganim grmičevjem, obide vas tiha otožnost. Tam ni veselih, ljubeznivih krajin, ni ponosno šumečih, visokih gozdov, ni šepetajočih vrelcev ne širokih rek. Vse je tiho, samotno, pozabljeno. Časih nalletite tu pa tam na ubožno vas. Hiše so trdno zidane, krite s težko opeko; okna so majhna, toliko da bi človek pomolel glavo skoz nje. A nenadoma se vam oko vzradosti: — tam v dolini in po holmu navzgor se razprostira zelen vinograd; vmes stojé figova drevesa s svojim širokim listjem, v daljavi